

Paragræffer, er jeg naturligtvis enig i, at man bør have de nugældende urimelige Regler, hvorefter Bøder, der ikke betales, ikke skulle converteres til den nærmest følgende men til en flere Grader højere Straf, nemlig Bånd- og Brødsstraffen, der tilmed er en Straf af odios Character. Jeg er ogsaa enig i, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at man med Hensyn til Bøder, som falde udenfor criminelle Sager, bør have en fast Scala for Afsoningen, hvilken Regel man end følger med Hensyn til Bøder i criminelle Sager, og jeg har altsaa ikke Noget derom at bemærke. Det Gælder, jeg kunde finde mig foranlediget til med Hensyn til de to første Paragræffer, skulde være den Hensigt, om man, da man nu giver udtømmende Regler for Afsoningen af Bøder, ikke ogsaa kunde give en Regel for det ganske vist ikke hyppige, men dog i den nyere Tid forekommende Tilfælde, at Bøder idømmes flere in solidum, Een for Alle og Alle for Een, med Hensyn til hvilket Tilfælde der savnes Bestemmelser i den nugældende Lovgivning. Hidtil har man ganske vist hjulpet sig ved at fordele Bøden mellem de Paagjældende og lade Enhver affone sin Quota, men for det Første savner dette Lovhjemmel, og dernæst er der Tvivl om, hvorledes der skal forholde sig i det Tilfælde, En betaler en saa stor Deel af den Een for Alle idømte Bøde, som falder paa hans Andeel; det er ikke afgjort, om han derefter er fri for Afsoning, eller om han skal deeltage i Afsoningen af det øvrige Beløb. — Ogsaa hvad det andet Affnit af Lovens angaaer, nemlig Afsoningen af Tvangsbøder med Hensyn til Forpligtelser til det Offentlige, er jeg ganske vist enig i, at man lader simpelt Fængsel træde i Stedet for Bånd og Brød som Convertering af Bøderne, men det forekommer mig, at det er en Mangel ved § 3, saaledes som den er affattet, at der ikke findes nogen Begrænsning af den Tid, i hvilken Fængselsstraffen kan komme til at udstaaes. Det maa nemlig erindres, at her ikke er Tale om nogen bestemt Straf, men om fortløbende Tvangsmulcter, der stadig vedblive at paaløbe,

og det følger umiddelbart af Indholdet af den Dom eller Resolution, ved hvilken Bøden er paalagt, at den bliver ved at paaløbe saa længe, indtil det, hvorpaa Forpligtelsen gaaer ud, er blevet opfyldt. Jeg kan ikke troe, at det kan være Meningen, at man, fordi man en Gang har anvendt Fængselsstraffen, skulde være afskaaren fra at anvende den med Hensyn til det fremtidig paaløbende Beløb. Efter den nugældende Lovgivning, Fr. af 16de November 1836 § 6, er der en Begrænsning, nemlig den, som overhovedet gjælder for Afsoningen af Bøder, 6 Uger 5 Dage; men her findes ikke nogen saadan Begrænsning. Jeg troer dog, det er nødvendigt, at man har den, og dette er saa meget mindre betænkeligt, og saa meget mere nødvendigt, som der ikke i den nugældende Lovgivning er anvist noget Middel, den Bedkommende kan bruge i det Tilfælde, han vil gjøre den Paastand gjældende, at det er blevet ham umuligt at opfylde Dommen. Et saadant Middel har man ganske vist med Hensyn til Opfyldelsen af Forpligtelser til Private, idet Forordn. af 6te April 1842 giver Bestemmelse om, hvorledes den Bedkommende skal forholde sig i dette Tilfælde; men saadanne Bestemmelser savnes som sagt med Hensyn til Forpligtelser ligeoverfor det Offentlige, og det turde være et Spørgsmaal, om man ikke ved denne Leilighed burde raade Bod herpaa. Man kan ikke indvende, at denne Sag ikke henhører under denne Lov; det vil den dog vistnok, da der ikke er Tale om, at Bøderne skulle inddrives, men Afsoningen indtræder i det Dieblik, de ikke erlægges. Jeg troer derfor, det bliver nødvendigt, at man paa en eller anden Maade sætter en Grænse for den Tid, i hvilken Fængselsstraf kan blive at anvende som Afsoning af Tvangsbøder til det Offentlige. — Hvad endelig angaaer Lovudkastets 3die Affnit, Bestemmelserne i § 4 om Afsoning af Alimentations- og andre lignende Bidrag, gjør det mig ondt, at jeg ikke paa dette Punkt kan tiltræde den humane Fremgangsmaade, som man her tilsigter at indføre. Jeg er, som jeg før ansførte,